

Pammer László (1925–2009)

2009. január 13-án vettek végső búcsút Pammer László erdémérnöktől, MÁV mérnök főtanácsostól a rokonok, tisztelők, volt munkatársak a soproni Szt. Mihály temetőben.

Pammer László 1925-ben Pestszenterzsébeten született, ugyanott érettségizett. Pályaválasztására feltehetően hatottak a körösmезеi erdőgondnok nagybátyjánál látottak, ahol az erdei vasúttal, kötélpályákkal és egyéb erdészeti szállítóeszközökkel ismerkedett meg. 1943-ban iratkozott a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem erdémérnöki osztályára. Oklevelét 1948-ban, az évfolyamon az elsők között szerezte meg. Egyetemi tanulmányai a háborús, ill. az azt követő évekre estek, kényszerszünettel és háborús nehézségekkel. Az oktatás megindulásával jelentős szerepet vállalt a közösségi életben. Az Ifjúsági Körben Mersich Endre és Igmándy Zoltán elnöksége idején a főtitkári tisztelet töltötte be, ahol az egyetemi menza és az Egyesület adminisztrációs ügyeiben hatékonyan tevékenykedett.

Működését 1949-ben a MÁV Szombathelyi Igazgatóság osztálymérnökségén kezdte meg. Ezekben az években az állami erdészet az erdők csökkenése miatt csak igen kis létszámban fogadott fiatal erdémérnököket. A MÁV-nál viszont a háborús károk helyreállítása és a mérnökhány miatt számos erdémérnök kapott megélhetést.

1951-ben a celldömölki pályáépítő kirendeltségen geodéziai munkákat végez, 1955-ben az építési főnökség főmérnöke. Korábbi tapasztalatai, kiváló műszaki és kommunikációs képességei segítettek az 1200 km vasúti pálya al-és felépítmenyi, híd-, magasépítési munkának irányításában, szervezésében. 1971-ben az Igazgatóság építési és pályafenntartási osztály

vezetője, ahol bekapcsolódott a modern vasúti pályáépítés nemzetközi kutatási munkába.

1985-ben vonul nyugállományba.

Nyugdíjas éveiben szakmatörténeti kutatásokat folytatott. Feldolgozta Magyarország összes erdei- és gazdasági vasútdatait, ami a Közlekedési Tudományos Intézet kiadásában jelent meg.

Szakmai cikkeit a Közlekedéstudományi Szemle és a „Sínek Világa” közölte.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el: kiváló vasutas, Munkaérdemrend Ezüst fokozat, Jáky József-díj, Közlekedési Tudományos Egyesület „örökös” tagja.

A temetésen nagy számban vettek részt a volt munkatársak és a tudományos intézetek képviselői. Egykori helyettese méltatta az elhunyt működését. A kisgépekkel és kézimunkával épített pálya működése alatt alakult át portálдарukkal végzett hosszúsínes, modern vasúttá. Munkatársaival szemben nyitott volt, tudását és tapasztalatait a fiatalokkal szívesen megosztotta.

Erdémérnök évfolyamtársaival a kapcsolatot folyamatosan tartotta. A találkozókat, nyugdíjas összejöveteleket rendszeresen látogatta, szervezte.

Egy mindig aktív és segítőkész barától búcsúzunk.

Nyugodjék békében!

Dr. Erdős László

Ölveti László (1941–2009)

Eltávozott a kiváló birkózó – emelte ki róla megyei lapunk a méltatásában, de ismerteti, és ezt mi, volt osztálytársai, tanúsíthatjuk, hogy a sportolás korai megkezdése mellett meghatározó volt életében az erdész származása is.

Édesapja Ungváron volt erdész 1941-ben, ahol fia megszületett, majd a Debrecen környé-

ki erdőkben szolgált. Ölveti László, a bátyját követve, Szegeden, az Erdészeti Technikumban folytatta és fejezte be tanulmányait 1960-ban.

Már középiskolásként is reményteljes jövőt sejtetően versenyzett a szabadfogású birkózásban, de Debrecenbe visszatérve a DVSC-ben, Hódos Imre csapattársaként, majd tanítványként ért be a tehetsége, és jutott a válogatottság magaslatáiba.

Három országos bajnoki címe, a világbajnoki bronzérme és a mexikói előlimpián elért első helye a legnagyobb sikere, számos jelentős eredménye mellett. A válogatottságtól való visszavonulásakor, 1969-ben teljesítményéért a Magyar Népköztársaság Érdemes Sportolója kitüntetést kapta. Utána évekig szakosztályi edzőként adta még át tudását.

Szakmai élete a MÁV Igazgatóságnál folyt, a kertészetben és a megyei véderdők kezelését irányítva, a Kiváló dolgozó címet kiérdemelve.

A kemény sportember, érzékeny, vidám, barátkozó személyiség volt. Sajnos szeretett felesége – aki két gyermekkel ajándékozta meg – elhunyt után lelki és testi egészsége megromlott. 2009. augusztus 4-én, hosszú, megrendítő küzdelem után fektette a halál kővéllára Ölveti Lászlót, akinek nevét a személyes emlékezésen túl a magyar élsport évkönyveinek lapjai is őrzik.

Csuka Imre.

Új belépők

Békés megyei HCs: Nagy Ibolya egyéb felsőfok, *Nagy Imréné* egyéb középfok, *Gaest Gergely* erdémérnök, *Fehér Gábor* erdésztechnikus; *Sárospataki HCs: Nagy Péter* erdémérnök, *Subaj István* erdémérnök; *Visegrádi HCs: Mateiderné Madas Judit*

450 milliós beruházás a Dunáért

Öt szervezet írta alá 2009. szeptember 10-én azt a partneri megállapodást, amelynek köszönhetően megindul a mohácsi Szabadság-sziget rehabilitációja. A 450 millió forintos környezetvédelmi beruházás – amelyet az Európai Unió egymillió euróval támogat – az első lépés a Duna számos szigetének és mellékágának helyreállítása érdekében, s lehetőséget teremt az egykori vízi és szárazföldi élővilág újjászületésére. Hazánk legnagyobb folyójának mintegy kétszáz éve tartó pusztulását többek között a Szabadság-szigethez hasonló vizes élőhelyek újjálesztésével lehetne megállítani.

A WWF, a világ legnagyobb természetvédelmi szervezetének irányításával, és további négy résztvevő – Mohács Város Önkormányzata, a Duna-Dráva Nem-

zeti Park, az Alsó-Duna-völgyi Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság, valamint a Coca-Cola Magyarország – közreműködésével megszületett az a partnerségi megállapodás, amellyel hamarosan kezdetét veszi a mohácsi Szabadság-sziget rehabilitációja. A sziget és az egykor Mohács fürdőparadicsomának is helyt adó mellékág helyreállítása négy évig tart. A fejlesztés költsége meghaladja a 450 millió forintot, amelyhez az Európai Unió 1 millió euró (mintegy 270 millió forint) támogatást nyújt. A vállalati, civil és kormányzati szféra együttműködésével létrejövő környezetvédelmi beruházás az első, példaértékű lépés a folyó több tucat hasonló szigetének és mellékágának helyreállítása érdekében.

A közhidelemmel ellentétben Magyarország legnagyobb, az ország vízelátása szempontjából is kulcsfontosságú

folyójának kétszáz éve tartó pusztulása elsősorban nem az ipari szennyezés következménye. A Dunában egykor élő halfajok döntő része számára a folyó számtalan kissodrású mellékága biztosított szaporodásra alkalmas élőhelyet, ám ezek áldozatul estek a folyó túlszabályozásának, illetve egyéb beavatkozásoknak. Ezen vizes élőhelyek hiánya jelenleg a legnagyobb veszély az élővilágra.

Az ívóhelyüket veszített halfajok mellett a szigeten található ártéri erdő is veszélybe került, hiszen a környezetváltozás miatt az őshonos fajok pusztulófélben vannak. Ez pedig az ártéri erdőkben fészkelő ritka madarakra is nagy hatással van, ugyanis az addigi pihenő- és költőhelyeik szűntek meg a sziget növényvilágának átalakulásával.

WWF Magyarország